

ÀNGEL BURGAS

LUCKY

animallibres

1

Vam saber que en Lucky havia tingut l'accident mentre miràvem *Titanic* a la tele de casa per enèsima vegada. «Quina coincidència!», va observar la Clara, «En Lucky sempre al·lucina amb la història del *Titanic*! Sempre diu que li hauria agradat ser-hi. I salvar-se, esclar».

Ens havíem reunit amb la intenció de veure la pel·li en DVD, i després, tard, quan el sol hagués deixat de cremar, sortir a fer una volta com sempre. Els estius a Roses acostumen a ser calorosos, com a tot arreu, però les tardes, a partir de dos quarts de vuit, el vent de mar les fa plàcides de viure. No ho devien ser tant els dies d'estiu que en Lucky passava al poble del seu pare, a la província de Terol. Cada any per aquelles dates, el pare d'en Lucky reunia el seu fill i

la seva mare, que habitualment s'estava en una residència d'avis a l'Aragó, a l'apartament de propietat que tenia al poble on havia nascut. En Lucky passava una setmana amb l'àvia en aquell pis, i després el seu pare l'anava a buscar per tornar a Roses. El nostre amic sobrevivia a base de capbussades a la piscina municipal i sortint algunes nits de gresca amb joves del poble que coneixia.

Va ser la meva mare que va irrompre al menjador, just quan en Leonardo di Caprio es disposava a pintar nua la Kate Winslet a la cabina del *Titanic*, per dir-nos que la Rosa, la veïna del segon, l'havia cridada des del balcó per dir-li que en Lucky i el seu pare havien tingut un accident a l'Aragó. Un accident de què? De cotxe? I com estaven? Què li havia passat a en Lucky? Vaig prémer la tecla del *pause* mentre li fèiem totes les preguntes. La mare no en va poder contestar cap ni una, perquè la Rosa no li havia especificat res. La veïna ho havia sabut per l'Evelyn, la noia de fer feines de casa d'en Lucky, que acompanyava el noi i la seva àvia durant l'estada a Terol de cada estiu. L'Evelyn també treballava unes hores a la setmana per a la Rosa. Tret, doncs, de l'Evelyn, ningú tenia contacte amb la gent d'allà que ens pogués donar més informació sobre l'accident i els accidentats. En tot cas, es podria trucar al Costa-Sol i demanar-los novetats sense que s'atreïssin a titllar-nos de tafaners. La Rosa esperava una nova

trucada de la noia equatoriana, que estava molt nerviosa quan li havia trucat perquè acabava de rebre la notícia, i havia advertit que tornaria a trucar de seguida que sabés més coses o hagués parlat amb en Lucky o el seu pare.

Ens havíem de preocupar més del compte? Vam trucar al mòbil d'en Lucky, però ningú no va contestar. Fos la mena d'accident que fos (i fossin quines fossin les conseqüències), era normal que el nostre col·lega no estigués pendent del mòbil. Potser ni el tenia. Potser jeia al llit d'un hospital.

—Esperem que hagi tingut sort i no li hagi passat res greu —va desitjar, animosa, la Clara.

Malgrat que «Lucky», en anglès, vol dir «que té sort», el nostre amic no n'havia tingut gaire, de sort, a la vida. El seu nom de debò era Jean Luc (per aquest «Luc» tothom l'anomenava «Lucky») i havia perdut la mare quan era nen. Era francesa. Havia arribat a Roses de molt joveneta i s'hi havia quedat. Al poble havia conegut el que es convertiria en el seu home i pare del seu fill. En Rafel Guiomar era el propietari d'un hotel, el Costa-Sol, i allí va aconseguir feina la Maude, la mare d'en Lucky. Primer a la bugaderia, després fent habitacions i finalment (quan es van casar) atenent la recepció, la Maude va anar escalant posicions a l'establiment que regentava en Rafel, que no només n'era propietari, sinó també director. Es portaven molts anys de diferència: la Maude n'aca-

bava de fer vint quan va començar la relació amb en Rafel, que ja n'havia fet quaranta. En Lucky va néixer de seguida (la seva mare només tenia vint-i-dos anys) i poc després van comprar la caseta unifamiliar que hi ha al costat de l'edifici d'apartaments on estiuoja la meua família. Per aquest motiu, amb en Lucky ens coneixem de tota la vida. Ens portem un any: en Lucky és més jove i té l'edat del meu germà Àlex.

Però, de fet, ens havíem convertit en amics no feia gaire. De petit, i durant els estius, en Lucky no era mai a casa: els seus pares treballaven tot el dia a l'hotel i ell els acompanyava. No dinaven ni sopaven a casa, ni anaven a la platja com nosaltres, els estiuojants. Els pares sempre ens deien que a la nit, tard, quan nosaltres ja dormíem, el matrimoni solia arribar esgotat després d'una jornada interminable. En Rafel acostumava a dur en Lucky, totalment adormit, en braços, i de tant en tant, si els meus pares prenién la fresca a la terrassa, els saludaven amb un «bona nit». Durant l'hivern, quan la temporada turística havia passat o ni tan sols existia, la família d'en Lucky devia fer més vida a casa, esclar, però aleshores nosaltres no hi érem per testimoniar-ho. Per Setmana Santa, que és quan inauguràvem oficialment (però només per uns dies) la temporada a l'apartament de Roses, en Lucky sempre era a França, a casa de la família de la seva mare, ja que, tot i que l'hotel d'en Rafel obria per aquelles dates, prescindien de la Maude

perquè ella i en Lucky poguessin passar uns dies amb la família francesa a Lió.

A la mare d'en Lucky la van atropellar quan en Lucky tenia dotze anys. Va ser a principis de juny, i nosaltres encara no hi érem. Tornava a casa, de nit, i un cotxe la va envestir i la va matar. En Lucky dormia (l'endemà tenia escola) i el pare encara era a l'hotel. Va ser un drama. En Lucky es va quedar orfe de mare. Quan nosaltres vam arribar a Roses per Sant Joan, els pares van anar a donar el condol a en Rafel i es van oferir per ajudar en el que fes falta. Que els veïns hi són per això, va insistir la mare, i que en Lucky tenia la nostra edat i que es podia quedar amb nosaltres sense cap problema. Aquell estiu no vam tenir relació amb el nano, que veïem a estones per casa, i tant al meu germà com a mi ens feia una pena immensa, perquè pensàvem que havia de ser molt dur encarar la vida sense la mare al costat. A mitjans de juliol en Lucky se'n va anar a Lió, amb la família francesa, i no el vam veure més. Tot el que en sabíem era a través de la Rosa, la veïna, que ens posava al dia de les incidències de la dissortada família gràcies al que li explicava l'Evelyn.

—Diu que s'estarà tot l'estiu a França, mentre el pare estigui en plena temporada hotelera, i que a principis de setembre tornarà per començar el curs. Pobre nen... Es veu que al pare, en Rafel, se li ha agrit el caràcter des que li van matar la dona. Pobre

home, també. Just esdevé la desgràcia quan més enfeinat està. L'Evelyn diu que costarà Déu i ajuda que superin la mort de la mare.

L'estiu següent, quan jo havia fet els catorze i en Lucky i l'Àlex tretze, va començar la nostra relació. Ara, quatre anys després, en Lucky ja era un més de la colla i tot el que fèiem durant l'estiu no li era aliè. Treballava unes hores a l'hotel del seu pare, igual que jo feia classes de repàs als matins i l'Àlex servia gelats en una gelateria quatre hores cada tarda. La resta del temps, però, especialment capvespres i alguna nit, les passàvem junts amb la colla.

2

No vam acabar de veure *Titanic*. A les nou, que era quan l'Àlex acabava el seu torn a la feina i es va estranyar que no el passéssim a buscar com era habitual, ens vam reunir a casa de la Clara i vam valorar què podíem fer. Era vital contactar amb en Lucky perquè sabés que ens tenia al costat i que pensàvem en ell. Que fins i tot, si es trobava malferit o temporalment incapacitat, podíem organitzar un viatge llampec a Terol per veure'l. Potser no encara amb el cotxe de l'Arnau, que tot just s'acabava de treure el carnet i ben segur que els seus pares no li deixarien el vehicle per a un desplaçament tan llarg, però sí amb tren o autocar; que d'alguna manera es podria arribar a aquell poble de l'Aragó.

–Però encara no sabem si és al poble. I si el tenen en un hospital? A Saragossa o a Terol? –va comentar

l'Arnau—. Primer de tot hem de saber com està i on és abans de planificar res.

Sortint de casa de la Clara, vam passar per casa meva per si la meva mare, o la Rosa, la veïna, tenien novetats. Ningú no en sabia res. Aleshores vam optar per anar a l'hotel del pare d'en Lucky i preguntar a qui estigués al capdavant del negoci mentre en Rafel Guiomar era a Terol per recollir el seu fill com feia cada any. En Lucky treballava a l'hotel, al «xiringuito dels frànkfurts», com l'anomenava ell, des que acabava l'institut fins a finals de juliol. Després s'agafava una setmana de vacances per anar a visitar l'àvia aragonesa, i el seu pare l'anava a recollir en cotxe a primers d'agost. Aleshores el nostre col·lega tornava al xiringuito fins que començava l'institut. Molt de tant en tant, anava a Lió a veure els seus avis francesos. Normalment, des que havia mort la Maude, eren ells qui venien a l'hotel durant l'estiu (el pare d'en Lucky obsequiava els seus sogres amb quatre o cinc dies de pensió completa a l'establiment) i en Lucky, normalment sense el pare, els tornava la visita pels volts de Nadal.

L'hotel Costa-Sol estava a segona línia de mar, en un dels carrers que comunicava el Salatà amb Santa Margarida. Hi vam anar amb les bicis i hi vam arribar poc abans de les deu. Per les expressions de la gent que atenia la clientela darrere el taulell de recepció, vaig intuir que tothom estava al cas de la notícia, que

ben segur mantenia en estat de màxima alerta tot el personal de l'hotel. Jo vaig ser l'escollida per dirigir-me a la noia que feia el torn de tarda i que devia estar a punt de plegar. Ens coneixíem de vista, de les vegades que, sola o amb l'Àlex o amb la Clara, havia anat a recollir en Lucky quan plegava del xiringuito. Vaig esperar que acabés d'atendre en francès a una clienta, i aleshores la vaig saludar i li vaig advertir que estàvem al cas de l'accident d'en Lucky i el seu pare, i que volíem saber si ens podia proporcionar informació, perquè de fet no en teníem ni idea de res, ni de com havia anat ni de si estaven bé.

La noia es va quedar parada després de sentir-me i no va saber què dir.

—L'Evelyn, la noia de fer feines, ha trucat a la meva mare per donar-li la notícia —li vaig dir, encara que no fos del tot veritat—. La mare ha provat de saber-ne més, però l'Evelyn no contesta les trucades. I en Lucky tampoc ens respon al mòbil.

—Perdona, però jo no soc... la persona indicada per donar-te aquesta informació —va fer ella, excusant-se.

—Però sap si estan bé, en Lucky i el seu pare?

La noia no em va contestar i es va dirigir a un home que seia en un dels ordinadors de recepció i li va xiuxiuejar alguna cosa a l'orella. Els meus amics, concentrats en pinya a la porta d'entrada, em van demanar, amb gestos, què passava.

—Qui ets? —em va preguntar, en castellà, l'home de l'ordinador, que s'havia acostat al taulell.

Li vaig repetir la història que havia explicat a la recepcionista, afegint que érem la colla d'en Lucky. L'home va abaixar el cap, i finalment va dir que tant el Lucky com el seu pare es trobaven ingressats a l'hospital d'Alcanyís, proper al lloc on s'havia produït l'accident. Va dir que no em podia dir res més i que tot l'hotel estava trasbalsat amb la notícia.

—Però ha estat un accident de cotxe?

—Sí. Una furgoneta se'ls ha tirat al damunt quan venien cap aquí.

—I vostè sap si en Lucky...?

—Tots dos estan fora de perill —em va interrompre l'home—. Això és tot el que ens han dit.

Vam anar amb les bicis fins a la platja i vam seure en rotllana a la sorra mentre la nit s'acabava d'enfosquir. Aquella acció de seure junts vora el mar i xerrar pels descosits acompanyats pel trencar de les onades, l'haviem feta infinitat de vegades durant els estius. Per què, però, ara semblava tot diferent? Per què tot d'una tenia la sensació d'arribar inexplicablement a un final d'etapa? No era només per l'absència d'en Lucky i el neguit sobre les conseqüències del seu misteriós accident. Potser n'era la causa principal, però no l'única. Vaig pensar que el que li havia passat a en Lucky tenia un valor simbòlic: representava un element més de la fotografia de grup que desapareix,

que s'esvaeix i es desdibuixa. Pel passeig, darrere nostre, circulaven un munt de turistes a la recerca de bars i restaurants. Ens arribava, esmorteïda, la música en directe des de les terrasses dels hotels. Uns quants pescadors havien clavat les canyes a la vora del mar i es disposaven a passar una nit més a la fresca, envoltats de foscor i silenci. Totes les circumstàncies, els decorats i els actors eren els mateixos, els que es repetien vespre rere vespre durant les nostres trobades. Però alguna cosa s'estava trencant, o s'estava acabant, i em preguntava si els meus amics n'eren tan conscients com jo.

—La veïna parlarà amb l'Evelyn aquesta nit, n'estic segur —argumentava l'Àlex—. Demà al matí sabrem del cert com es troba en Lucky i farem una cosa o altra.

—I si és greu? Fora de perill, ens ha dit el paio aquell —repetia la Clara, amoïnada—, però això és molt relatiu. Fora de perill de mort, ok; però malferit? L'hauran d'operar? Podria ser que hagués perdut un braç o que s'hagués quedat paralític?

—Au, va, tia! No et passis!

—És que no en sabem res! Pot haver estat un accident brutal! Per mi que el tio aquell ens ha amagat informació. I per què? Potser perquè no ens volia donar cap mala notícia...

—Clara, no t'embalis... Per què ens hem de preocupar abans d'hora? Què hi guanyem, posant-nos en la pitjor situació possible si encara no sabem res?

Vaig decidir que la fotografia es desdibuixava perquè ens estàvem fent grans. L'Arnau n'acabava de fer dinou. L'any passat no havia vingut al poble, i enguany només s'hi estaria un mes. Tenia altres plans: havia entrat a la universitat i al setembre, abans de començar les classes, se n'anava de viatge amb els seus amics de la facultat. Jo havia fet els divuit. Havia aprovat la selectivitat i el curs que ve iniciaria la meva vida universitària. Me n'aniria de Vic i de casa els pares per viure a Barcelona compartint pis amb unes amigues. El meu germà i la Clara tenien setze anys, a punt de fer-ne disset, i així com la Clara era la més fidel a la colla (la que organitzava activitats, la que planificava els dies, la que era detallista, la que més lamentava que sovint no hi fóssim tots, però també la que disculpava les absències), l'Àlex era el més reticent a mantenir el grup ara que ens fèiem grans. Per a ell la colla havia deixat de ser la motivació prioritària dels estius a Roses (ho era més la feina, la constància de llevar-se cada dia a les vuit del matí per anar a nedar quan el mar estava pla com una bassa d'oli i entrenar en solitari; el contacte ininterromput amb els seus col·legues a través de les xarxes socials) i, quan érem sols a casa, trobava defectes a tothom i criticava les actituds dels altres. Si li sorgia un pla alternatiu, no dubtava ni un segon a passar de la colla. Era el més jovenet de tots, però el que primer s'havia emancipat de la nostra companyia.